ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců JUDr. Blaženy Škopkové a Mgr. Vladimíra Soukupa ve věci

žalobce: **PaedDr. Z Š**, narozený dne
bytem ,
zastoupený advokátem JUDr. Arturem Ostrým
sídlem Arbesovo náměstí 257/7, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ing. M Z**, narozený dne
bytem ,
zastoupený advokátem JUDr. Markem Nespalou
sídlem Bělehradská 643/77, 120 00 Praha 2

o ochranu osobnosti

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 9. května 2022, č. j. 8 C 193/2021-157,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve věcném výroku I. potvrzuje.

II. V závislém nákladovém výroku II. se rozsudek soudu I. stupně mění pouze ve výši přiznaných nákladů řízení, která činí 22 251 Kč, jinak se potvrzuje.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 6 776 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Ráhová

Odůvodnění:

1. Ve shora označené věci se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost do 7 dnů od právní moci rozsudku zaslat na adresu žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence doporučený dopis, který bude označen aktuálním datem a podepsán žalovaným, následujícího znění: *Dne 16.11.2017 jsem uvedl v rámci televizního pořadu s názvem „[redacted]“ vysílaného na televizní stanici [redacted] následující tvrzení: „Z[redacted] Š[redacted] je člověk, který kdysi pracoval, teď nevím, jestli v [redacted] nebo [redacted], už je to hrozně dávno, ale vím, že jsem ho vyhodil pro neschopnost“. PaedDr. Z[redacted] Š[redacted], Ph.D. nebyl [redacted] vyhozen pro neschopnost, neboť jeho pracovní poměr byl v daném případě rozvázán dne 9.10.2000 dohodou uzavřenou mezi PaedDr. Z[redacted] Š[redacted], Ph.D. a [redacted], a to z iniciativy PaedDr. Z[redacted] Š[redacted], Ph.D. Tímto se za tento dehonestující výrok omlouvám.*

2. Podle jeho žalobních tvrzení se v roce 1998 stal z iniciativy žalovaného, tehdy v postavení [redacted], zaměstnancem [redacted] na pozici [redacted]. V květnu 2000 došlo k medializaci tzv. kauzy O[redacted], jejímž předmětem byla zpráva, že mezi poradci žalovaného vznikl hanopis, jehož účelem bylo zdiskreditovat P[redacted] B[redacted], významnou představitelku [redacted] a vnitrostranickou kritičku žalovaného. V srpnu 2000 žalobce informoval veřejnost o svém přesvědčení, že autorem onoho hanopisu je V[redacted] Š[redacted], který byl následně orgánem činným v trestním řízení obviněn, nicméně trestní stíhání bylo zastaveno. V návaznosti na průběh této kauzy zaslal žalobce dne 4. 10. 2000 tehdejšímu vedoucímu [redacted] K[redacted] B[redacted] dopis označený jako „Výpověď z pracovního poměru“, v němž sděluje své rozhodnutí nadále v pracovním vztahu nepokračovat z důvodu ztráty důvěry v čestnost, statečnost, pravdomluvnost a otevřený postoj tehdejšího předsedy [redacted] ve vztahu ke kauze O[redacted]. Dne 9. 10. 2000 došlo k uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru mezi žalobcem a [redacted]. Dne 16. 11. 2017 uvedl žalovaný v rámci televizního pořadu „[redacted]“ vysílaného na televizní stanici [redacted] toto tvrzení: *„Z[redacted] Š[redacted] je člověk, který kdysi pracoval, teď nevím, jestli v [redacted] nebo [redacted], už je to hrozně dávno, ale vím, že jsem ho vyhodil pro neschopnost.“*. Přepis celého rozhovoru je zveřejněn na webových stránkách [redacted] a audiovizuální záznam rozhovoru je zveřejněn na webových stránkách [redacted]. Tvrzení pronesené žalovaným není pravdivé. Zároveň je natolik závažné, že je objektivně způsobilé očernit žalobce jakožto uznávaného a váženého žurnalistu v očích širší veřejností a dosáhnout tak jeho profesní a společenské dehonestace. Předmětný výrok má přitom charakter difamačního, nepravdivého skutkového tvrzení, nikoliv hodnotícího soudu.

3. Dále žalobce tvrdil, že totožný nárok uplatnil již žalobou podanou dne 8. 1. 2018 k Obvodnímu soudu pro Prahu 1, o níž bylo vedeno řízení pod sp. zn. [redacted], proti České republice na základě závěru, že tvrzení bylo proneseno žalovaným v souvislosti s výkonem jeho funkce [redacted], v důsledku čehož se na ně nahlíží jako na stanovisko České republiky. Tento závěr byl založen zejména na základě rozsudků Nejvyššího soudu ČR ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], a ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne [redacted] č. j. [redacted]. Dne [redacted] vydal Nejvyšší soud ČR rozsudek sp. zn. [redacted], v němž došel k závěru, že způsobí-li [redacted] jako státní orgán ve smyslu ust. § 3 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. škodu nebo nemajetkovou újmu v souvislosti s výkonem jeho funkce, považuje se takové jednání za nesprávný úřední postup, přičemž za vzniklou škodu anebo nemajetkovou újmu sice odpovídá Česká republika, nicméně nikoliv podle občanského zákoníku, ale podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalobě bylo vyhověno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne [redacted], č. j. [redacted], které bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne [redacted], č. j. 11 [redacted], potažmo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne [redacted], č. j. [redacted], kterým bylo dovolání České republiky odmítnuto. Tyto soudy došly k závěru, že pronesením tvrzení došlo k zásahu do práva žalobce na ochranu jeho osobnosti, potažmo ke vzniku nemajetkové újmy, kterou je nezbytečné odčinit, jakož i k závěru, že odpovědná za odčinění této nemajetkové újmy je Česká

republika. Tato rozhodnutí byla zrušena nálezem ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], v němž Ústavní soud došel k závěru, že tvrzení nebylo proneseno žalovaným v souvislosti s výkonem jeho funkce [redacted], tudíž není osobou odpovědnou za nemajetkovou újmu Česká republika, nýbrž přímo žalovaný. Dne 15. 10. 2021 tak Obvodní soud pro Prahu 1, vázán právním názorem Ústavního soudu, rozsudkem č. j. [redacted] žalobu zamítl. Žalobce je tak nucen vymáhat odčinění nemajetkové újmy novou žalobou na ochranu osobnosti podanou proti žalovanému. V návaznosti na závěry obsažené v nálezu vyzval dne 17. 2. 2021 právní zástupce žalobce žalovaného k omluvě v určené, přiměřené lhůtě.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesporné jsou existence pracovního poměru žalobce u [redacted], výrok žalovaného, který dne 16. 11. 2017 uvedl v rámci televizního pořadu „[redacted]“ na televizní stanici [redacted] a existence předchozího řízení, ve kterém byla stranou žalovanou Česká republika. Veškerá další tvrzení uvedená v žalobě žalovaný sporuje.

5. Žalovaný tvrdil, že s působením žalobce na pozici poradce byl dlouhodobě nespokojen. Proto zadal tehdejšímu vedení [redacted], aby byl se žalobcem ukončen pracovní poměr. Subjektivně vnímal, že pokud dal pokyn k ukončení pracovního poměru se žalobcem z důvodu své nespokojenosti s ním, a poté se tak stalo, že jej vyhodil. Informací, kterou od tehdejšího vedoucího [redacted] K[redacted] B[redacted] obdržel, totiž bylo, že pracovní poměr se žalobcem byl k pokynu žalovaného ukončen, že tedy došlo k „vyhození žalobce“. Žalovaný tedy výrok o „vyhození“ žalobce „pro neschopnost“ pronesl vycházeje z informací, které obdržel od důvěryhodného zdroje. Měl tedy rozumné důvody pro spoléhání se na pravdivost předmětné informace a v televizním pořadu ji nepronesl jsouc motivován touhou žalobce poškodit, ale v reakci na dotaz moderátora na zkušenosti s ním. Žalovaný navíc o žalobci neřekl, že je neschopný, ale slova „pro neschopnost“ vyjadřovaly důvod, pro který žalobce na [redacted] v pracovním poměru podle informací, kterými žalovaný disponoval a na které spoléhal, skončil. Tento výrok nelze hodnotit izolovaně, nýbrž v kontextu celé věci. Žalovaný a moderátor pořadu J[redacted] S[redacted] hovořili mj. o situaci v [redacted] a poté přešli k otázce koncesionářských poplatků. Moderátor konstatoval, že na utrácení astronomické sumy 8 miliard Kč dohlížejí lidé, jako je Z[redacted] Š[redacted], což je člen [redacted]. Dále ocitoval několik výroků Z[redacted] Š[redacted] včetně toho, že *„Obyčejnými lidmi Z[redacted] pohrdal už jako [redacted]. Proč se nepochlubit kolaborantem, když má metál z [redacted]“*, *„Oslava republiky je zájezd estébáků“* a že oslavy 28. října jsou *„zneuctění svátku země“*. Žalovaný reagoval sdělením o *„vyhození pro neschopnost“* žalobce, když se nejednalo o samoúčelné tvrzení, ale o diskuzi na téma věci veřejné a o osobě, která minimálně jako tehdejší člen [redacted] byla osobou veřejnou.

6. Žalovaný rovněž tvrdil, že bezprostředně po interview [redacted] v pořadu „[redacted]“ dne 19. 11. 2017 byl na webových stránkách [redacted] zveřejněn rozhovor V[redacted] B[redacted] se žalobcem s názvem „[redacted]“, v němž žalobce vysvětluje, jak to podle něj ve skutečnosti bylo. Na přímý dotaz, co je na tom pravdy, že ho M[redacted] Z[redacted] vyhodil, mj. uvedl: *„Žádná výpověď Z[redacted] pro neschopnost, naopak moje výpověď i s [redacted] z jeho služeb s odůvodněním, že se coby [redacted] choval jako gauner.“*. Sám žalobce při svém projevu pro média nerozlišuje dohodu o skončení pracovního poměru a výpověď. V rámci tohoto rozhovoru byl zveřejněn mj. dopis žalobce ze dne 4. 10. 2000 adresovaný K[redacted] B[redacted] s označením „Výpověď z pracovního poměru“. Dne 17. 11. 2017 sdělil žalobce na svém facebookovém profilu stanovisko s názvem „[redacted]“, kde uvádí: *„…aneb když o mně lže [redacted] s ‚[redacted]‘ v přímém přenosu. HOŠI DEKUJEM! Za nejlepší potvrzení, že o vás v [redacted] píšeme pravdu!“*, a též zde byl připojen dopis žalobce ze dne 4. 10. 2000. Žalobce na svém facebookovém profilu zveřejnil též k informaci ze serveru [redacted], že *„Na Z[redacted] míří další žaloba. Od [redacted]“* své sdělení ze dne 29. 12. 2017 ve znění: *„Milí přátelé, pokud se neubráníme lžím [redacted] Z[redacted] jako celek ve volbách, musíme každý zvlášť...[redacted], která veřejně lže a dehonestuje nepohodlné občany, musí být pohnána před soud bez ohledu na postavení. I když v to tolik doufá, nejsme v Rusku...“*. Dne 16. 1. 2018 zveřejnil žalobce na svém facebookovém profilu sdělení: *„M[redacted] Z[redacted] lže. Po předchozí výzvě k omluvě teď obdržel*

soud moji žalobu. Přál bych si, aby soudce rozhodl stejně rychle jako v případě té ukrajinské slečny. Podmínku za [redacted] *a* [redacted] *ve volební místnosti zvládl (sic!) za rekordní dva dny. Z* [redacted] *na mně sice neskočil s nahým hrudníčkem (nemůže/nemá), ale o to víc lhal v televizi. Tak uvidíme, jak jsme si tu před zákonem rovni. Nebo zda je Z* [redacted] *rovnější...“* a opět připojil mj. svůj dopis ze dne 4. 10. 2000. Nelze pominout ani informace o žalobci zveřejněné pod heslem Z [redacted] Š [redacted] na [redacted] kde se uvádí, že na protest proti praktikám premiéra Z [redacted] odešel z [redacted], vystoupil z [redacted] a opustil politiku i státní správu. Od 22. 1. 2018 do 26. 1. 2018 byla zveřejňována na [redacted] série ukázek z chystaného díla žalobce *„Z* [redacted] *S* [redacted] *: Z* [redacted] *kauza O* [redacted] *“* v 5 dílech (22. 1. 2018 Díl 1.: „[redacted]“, 23. 1. 2018 Díl 2.: „[redacted]“, 24. 1. 2018 Díl 3.: „[redacted]“, 25. 1. 2018 Díl 4.: „[redacted]“, 26. 1. 2018 Díl 5.: „[redacted]“), když vždy v textu ukázky a graficky odděleno čarami a typem písma je uvedeno vysvětlení k aféře O [redacted] s tím, že žalobce odešel ze Z [redacted] služeb na vlastní žádost s odůvodněním pochybností o [redacted] mravním kreditu. Žalobce si tedy jistou rehabilitaci ve formě mohutné a mnohačetné autosatisfakce zajistil sám a na úkor zájmů žalovaného ve formě několikanásobných hrubých verbálních a dehonestujících výroků, které jsou způsobilé zasáhnout do práva žalovaného na ochranu jeho osobnosti. Tyto dehonestnjící výroky přitom žalobce šířil prostřednictvím internetu a sociálních sítí. V rozhovoru žalobce pro server [redacted] ze dne 19. 11. 2017 žalobce uvádí, že ho ta *„televizní šmíra“*, kterou M [redacted] Z [redacted] sehrál s českou „[redacted]“ alias panem S [redacted] *„opravdu rozesmála“*. K dotazu, jak může vystupování M [redacted] Z [redacted] na [redacted] ovlivňovat veřejné mínění o [redacted], když ji stejně jako [redacted] neustále kritizuje, odpověděl, že by byl klidný, tyhle *„estrády“* mají jen své stálé publikum, které nijak extra nenarůstá, oslovuje totiž již oslovené, *chvilku Z* [redacted] *se S* [redacted], *chvilku* [redacted], *chvilku pláč H* [redacted] *M* [redacted], *pak do peřin a ráno na sociálku*, [redacted] dějiny nezmění. Sám žalobce tedy předmětný výrok žalovaného výrazně bagatelizuje.

7. Nakonec žalovaný namítl, že satisfakce již byla žalobci poskytnuta a nevratně zkonzumována. Ministerstvo financí totiž odeslalo dne 9. 11. 2020 žalobci omluvu za žalované výroky [redacted] a zveřejnilo ji dne 11. 9. 2020 též na svém webovém portálu, a to nad rámec pravomocného rozsudku, který zveřejnění omluvy na webových stránkách neukládal. Předmětem původního řízení proti Ččeské republice a předmětem přítomného řízení proti žalovanému je totéž, tedy nevratné plnění - omluva, která byla již žalobci poskytnuta a tato věc byla i hojně medializována a komentována na sociálních sítích. Za této situace by se v případě přiznání omluvy v předmětném řízení jednalo o plnění duplicitní.

8. Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalobě vyhověl (výrok I.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 28 607 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (výrok II.).

9. Podle odůvodnění tohoto rozsudku účastníci učinili nesporným existenci dřívějšího pracovního poměru žalobce u [redacted] na pozici [redacted], výrok žalovaného ze dne 16. 11. 2017 v pořadu [redacted] na [redacted]: *„Z* [redacted] *Š* [redacted] *je člověk, který kdysi pracoval, teď nevím, jestli v* [redacted] *nebo* [redacted]*, už je to hrozně dávno, ale vím, že jsem ho vyhodil pro neschopnost.“*, a že žalobce dne 17. 2. 2021 zaslal žalovanému předžalobní výzvu, v níž ho vyzval, aby mu poslal dopis obsahující omluvu za zmíněný výrok. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne [redacted], č. j. [redacted], byla České republice jednající Ministerstvem financí uložena povinnost zaslat žalobci dopis se shora uvedenou omluvou, neboť soud dospěl k závěru, že žalovaný v daném televizním pořadu pronesl nepravdivé tvrzení, které bylo objektivně způsobilé způsobit žalobci újmu, a šlo ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. o nesprávný úřední postup [redacted], za který odpovídá stát, za nějž zde jedná Ministerstvo financí. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne [redacted], č. j. [redacted], byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen ve věci samé a změněn jen ve výroku o náhradě nákladů řízení, a usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne [redacted], č. j. [redacted], bylo dovolání České republiky proti rozsudku odvolacího soudu odmítnuto. Avšak nálezem Ústavního soudu ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], byla všechna předchozí

rozhodnutí zrušena s tím, že absentuje obsahová souvislost předmětného výroku a funkce [redacted], byť byl pronesen v pořadu, kde byl žalovaný pozván jako [redacted], aby tam promluvil k veřejnosti, týká se nicméně okolností z doby, kdy M[redacted] Z[redacted] ještě nebyl [redacted] a popisoval aktivitu dávno minulou, proto nic nebrání tomu, aby odpovědnost nesl jako soukromá osoba. Soud je závěry obsaženými v tomto nálezu vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy).

10. Z přepisu rozhovoru žalovaného v pořadu [redacted] vysílaného v [redacted] dne 16. 11. 2017 podle soudu I. stupně plyne, že žalovaný reagoval na moderátora J[redacted] S[redacted], který citoval vyjádření žalobce, mj., že *„obyčejnými lidmi Z[redacted] pohrdal už jako [redacted]“*, nejen shora uvedeným tvrzením, ale následně k informaci moderátora, že žalobce taktéž vyhodil, uvedl: *„A taky jste ho vyhodil, no vidíte. Mám dojem, že ho dokonce vyhodil i S[redacted] G[redacted], takže už je to potřetí, co byl vyhozen pro neschopnost. No a je to ubožák, takže nekritizujme jeho. Kritizujme toho, kdo si ho najal nebo zvolil do [redacted], protože když tam volíte ubožáky, jste sám ubožák.“* V rozhovoru *„Š[redacted]: Z[redacted] žije v rauši sám ze sebe a ztrácí se v realitě“* vedeném mezi žalobcem a V[redacted] B[redacted], zveřejněném na [redacted] dne 19. 11. 2017, se žalobce k dotazu ohledně označení *„ubožák“* vyjádřil o žalovaném: *„Oplácet stejnou mincí starým a nemocným se nemá. Bylo by to zbytečné. Soudnost v troskách, nulová sebereflexe a vulgarita už dávno ukazují, že [redacted] nemá zdaleka nemocné jen nohy. Nejspíš si to už ani neuvědomuje, žije v rauši ze sebe sama. Když budete navíc od rána do večera přikrmován oslavnými řečmi, jaký jste pašák, a přitom vás budou místo chůze skoro nosit, celé roky vás nechají bez korekce lhát, pít jako o závod a na potkání otravovat čím dál pitomějšími bonmoty, taky se ztratíte v realitě. V tomhle stavu pak klidně položíte P[redacted] k nohám i vlastní zemi a estébáka tu uděláte premiérem. A za velké finále na lafetě obětujete cokoliv. Pověst i jméno. Budoucnost vlasti. Nebožák Z[redacted], chudák republika.“* K dotazu, zda byl vyhozen, žalobce uvedl, že nebyla žádná výpověď Z[redacted] pro neschopnost, ale jeho vlastní výpověď *„i s razítkem [redacted] z jeho služeb a s odůvodněním, že se coby [redacted] choval jako gauner! Možná vám to přijde zvláštní, ale mě ta televizní šmíra, kterou M[redacted] Z[redacted] sehrál s českou [redacted] alias panem S[redacted] opravdu rozesmála.“* Na dotaz, o co tenkrát šlo, žalobce sdělil: *„Jako poradce [redacted] jsem před sedmnácti lety sám podal výpověď, protože mi Z[redacted] lhal do očí, že nic neví o plánu na likvidaci jeho oponentky P[redacted] B[redacted] Věděl. A dobře.“*. K dotazu, jak bude reagovat, uvedl: *„Zajímavá by byla žaloba na [redacted] třeba o pět milionů, které chce M[redacted] Z[redacted] po brněnském politikovi jen za to, že na svůj Facebook napsal, co se o nemocné [redacted] šeptá málem na každém rohu. Panu B[redacted] by ty peníze určitě pomohly. Ale vážně, uvidíme.“* V postech na svém facebookovém účtu ze dnů 17. 11. 2017, 29. 12. 2017, 14. 1. 2018 a 16. 1. 2018 žalobce naznačuje, že žalovaný je sponzorován Kremlem a má chtít, aby zde vládly poměry jako v Rusku. Dále označuje žalovaného slovy „[redacted]“, „[redacted]“ nebo „[redacted]“, který veřejně lže a dehonestuje nepohodlné občany. Také v článcích „[redacted]“ publikovaném na webu [redacted] dne 24. 5. 2019, „[redacted]“ publikovaném na webu [redacted] dne 12. 2. 2020, „[redacted] publikovaném na webu [redacted] dne 24. 2. 2021, v příspěvku žalobce na jeho twitterovém účtu dne 1. 3. 2021 a v crowfundingovém projektu „[redacted]“ na webu [redacted] se žalobce o žalovaném vyjadřuje jako o lháři, který *„lže tradičně“*, přičemž žalobce se chce jeho lžím bránit soudní cestou, k čemuž získává finanční podporu. Rychlost a nárůst sbírky nad původně vytyčenou částku označuje jako *„nejpádnější odpověď sprostotě [redacted] a důkaz občanské soudržnosti proti aroganci moci“*. Ze série 5 článků žalobce publikovaných na webu [redacted] od 22. 1. 2018 do 26. 1. 2018 nazvaných vždy „[redacted]“ (1. díl „[redacted]“, 2. díl „[redacted]“, 3. díl „[redacted]“, 4. díl „[redacted]“ a 5. díl „[redacted]“) soud zjistil, že se týkají žalobcova popisu kauzy O[redacted], neboli tvrzené přípravy diskreditace P[redacted] B[redacted], která jako tehdy oblíbená politička měla nahradit M[redacted] Z[redacted], čemuž se mělo zabránit, přičemž právě tato kauza vedla k tomu, že žalobce ukončil své působení na [redacted]. Je zde odkaz i na blíže nespecifikovanou operaci [redacted], která se měla týkat [redacted] V[redacted]. O žalovaném se žalobce vyjadřuje jako o mocichtivém, ale nepraktickém, vždy v mnohém závislém na svém okolí, protože *„za každým opravdu významným krokem M[redacted] Z[redacted] stál ostřílený loutkovodič M[redacted] Š[redacted]*, jenž byl nepříčetný z toho, když žalobce provedl *„obyčejnou revoltu proti špinavým metodám Z[redacted] olitiky“*. Kritika se však nepřipouštěla a tzv.

„B[redacted]“, čímž je myšlen zjevně žalovaný, se *„řítil cestou pečlivě vykolíkovanou Š[redacted] zájmy“*. Žalovaný je také s odstupem času označován jako „[redacted]. *Že právě jimi jejich ikona pohrdala, se neměly nikdy dozvědět. Tehdy ještě vtipný pijan s bonmoty, které bavily fabriky a výčepy, dotáhl roli tribuna lidu až na samý Olymp klamu.“* Přitom žalobce, kterého na [redacted] přivedl K[redacted] B[redacted] a jehož si měl žalovaný oblíbit, důvěřovat mu a pověřit ho komunikací s parlamentními kluby, považoval žalovaného původně za *„chytrého chlápka s hlavou věčně schýlenou k rameni a neuvěřitelnými replikami“*. Z dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 26. 3. 1999 uzavřené mezi žalobcem a [redacted], zastoupeným ředitelem personálního odboru P[redacted] M[redacted], plyne, že dosavadní zařazení žalobce ve funkci [redacted] v 11. platové třídě se od 1. 3. 1999 mění na funkci [redacted] ve 12. platové třídě. Ve dvou dopisech ze dne 14. 7. 1999 adresovaných S[redacted] G[redacted], předsedovi poslaneckého klubu [redacted], a Z[redacted] V[redacted], předsedovi senátorského klubu [redacted], žalovaný konstatuje, že je třeba prohlubovat dialog mezi [redacted] a [redacted] i [redacted], a žalovaný považuje za efektivní pověřit koordinací některého ze svých spolupracovníků. Po objektivní úvaze, kdy bylo cílem vybrat oboustranně přijatelného člověka, jehož kredit je uvnitř strany nezpochybnitelný, proto kooptuje ode dne 1. 9. 1999 do této funkce žalobce, jenž pracuje v týmu jeho odborných poradců.

11. Z článku „[redacted]“ publikovaném v [redacted] dne 13. 5. 2000 soud I. stupně zjistil, že vyřizování pošty a zpracování důvěrných dokumentů měl mít na starosti nový šéf sekce [redacted], jímž se měl stát žalobce, dosavadní [redacted] žalovaného. Žalovaný se měl rozhodnout za týden nebo 14 dní, přičemž žalobce se poradcem stal jako jediný ne díky M[redacted] Š[redacted], jehož měl být oponentem, ale přivedl ho K[redacted] B[redacted]. Z článků „[redacted]“ publikovaného v [redacted], „[redacted]“ publikovaného 19. 8. 2000 v [redacted], „[redacted]“ publikovaného 23. 8. 2000 zřejmě v [redacted], „[redacted]“ publikovaného 7. 10. 2000 zřejmě v [redacted] a „[redacted] publikovaného 7. 10. 2000 zřejmě v [redacted], z fotografie s popiskem ze 7. 10. 2000 ve [redacted] a z rozhovoru se žalobcem „[redacted]“ publikovaném 9. 10. 2000 ve [redacted] bylo zjištěno, že obsazení funkce [redacted], jímž se měl stát žalobce, bylo žalovaným odloženo, přičemž média spekulovala, že se tak stalo v souvislosti s tzv. kauzou O[redacted]. Žalobce, který od doby, kdy na policii za autora textu, který měl diskreditovat P[redacted] B[redacted], označil svého kolegu, nemohl docházet do práce, se nakonec sám rozhodl z [redacted] odejít. V rozhovoru „[redacted]“ publikovaném dne 19. 10. 2000 v [redacted] K[redacted] B[redacted] prohlásil, že žalobce na [redacted] doporučil, protože ho znal z práce ve straně, jeho výstupy pro [redacted] považoval za kvalitní, a že žalobce podal ke konci října sám výpověď.

12. K ukončení pracovního poměru žalobce soud I. stupně z výpovědi z pracovního poměru ze dne 4. 10. 2020, adresované [redacted] a vedoucímu [redacted] K[redacted] B[redacted], zjistil, že žalobce sděluje, že definitivně ztratil jakoukoli naději v čestné jednání a statečný, otevřený postoj [redacted] a také adresáta kvůli operaci O[redacted], na kterou včas a s naivní důvěrou upozornil nadřízené. Navrhuje proto rozvázání svého pracovního poměru s [redacted] dohodou k 31. 10. 2000. Z dohody o rozvázání pracovního poměru ze dne 9. 10. 2020, kterou uzavřeli žalobce a K[redacted] D[redacted], [redacted], plyne, že pracovní poměr mezi [redacted] a žalobcem se rozvazuje a končí dnem 31. 10. 2000.

13. Ze sdělení Ministerstva financí uveřejněného dne 11. 9. 2020 na jeho webu soud I. stupně zjistil, že ministerstvo na základě shora citovaných rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 1 a Městského soudu v Praze odeslalo žalobci omluvu, jímž se mu za předmětný výrok omlouvá Česká republika.

14. Další návrhy na doplnění dokazování soud I. stupně jako nadbytečné zamítl, neboť skutkový stav zjištěný dosavadním dokazováním byl pro právní posouzení věci dostačující. Výslech žalobce jako účastníka řízení by přicházel do úvahy až tehdy, pokud by určité tvrzení nemohlo být prokázáno

jinak (§ 131 odst. 1 občanského soudního řádu, dále jen „o.s.ř.“), což v tomto případě nebylo nutné, když všechna tvrzení žalobce současně dokládal shora uvedenými listinnými důkazy. Navržený výslech S[redacted] S[redacted] a J[redacted] K[redacted] i jejich publikace „[redacted]“ z roku 2001 byly rovněž nadbytečnými s ohledem na již provedené listinné důkazy (novinové články ze dnů 13. 5. 2000 až 9. 10. 2000) a přepis záznamu televizního pořadu „[redacted]“ vysílaného 21. 3. 2018 obsahoval pouze osobní vyjádření J[redacted] S[redacted], tedy se nijak netýkal předmětu řízení, tvrzené nemajetkové újmy, jež měla být žalobci způsobena výrokem žalovaného. Také některé listiny navržené žalovaným (kopie hesla *„Z[redacted] Š[redacted]“* na internetové encyklopedii Wikipedie a výsledky vyhledávání slov *„Z[redacted] Š[redacted] omluva“* na portálu Ministerstva financí a ve vyhledávači Google) by zjevně pro posuzovanou věc nemohly přinést ničeho relevantního. K obdobnému závěru soud rovněž dospěl u návrhu na provedení důkazu žádostí Ministerstva financí vůči žalobci ze dne 11. 2. 2021, protože se týkala jen „vrácení omluvy“ a zpravodajskými články [redacted], [redacted] a [redacted] ze dnů 9. 2. 2021 a 14. 12. 2021, neboť šlo o běžné zpravodajství a jestliže se v nich žalobce vyjadřoval, činil tak z popudu novinářů, kteří se jej ptali na důvody podání žaloby.

15. Jde-li o žalovaným navržený výslech K[redacted] B[redacted], který v rozhodné době působil mj. jako [redacted], soud I. stupně jej původně jako svědka předvolal, svědek se však z jednání řádně omluvil, a zejména skutečnost, kdo inicioval rozvázání pracovního poměru, byla prokázána listinnými důkazy (především rozhovorem ze dne 19. 10. 2000 a výpovědí z pracovního poměru ze dne 4. 10. 2020, přičemž zda šlo o výpověď nebo o návrh dohody nehraje roli). Jeho výslech se tak po provedeném dokazování při jednání soudu dne 9. 5. 2022 ukázal již nadbytečným, nehledě k tomu, že, jak bylo v řízení rovněž zjištěno (výpovědí z pracovního poměru nebo sérií článků žalobce na webu [redacted]), mezi žalobcem a svědkem byly původně přátelské vztahy, které se v důsledku daných událostí významně zhoršily, takže už jen takový osobní vztah by mohl do jisté míry svědeckou výpověď ovlivnit. Namítal-li žalovaný, že dal pokyn k „vyhození“ žalobce, což měl svědek potvrdit, nešlo o skutečnost, která by měla na posouzení a rozhodnutí věci vliv.

16. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle ust. § 81, § 2910 věty první a § 2951 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“) a vyložil, že aby byla dána soukromoprávní odpovědnost za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka, musí být splněny všechny následující předpoklady: a) existence zásahu, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu, spočívající buď v porušení, nebo jen v ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě, b) neoprávněnost neboli protiprávnost daného zásahu a c) existence příčinné souvislosti mezi tímto zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka. O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li újma následkem protiprávního úkonu, tedy je-li jednání škůdce a újma ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, k újmě by nedošlo. V ustálené soudní praxi rovněž platí, že k porušení práva na čest, důstojnost, soukromí či vážnost člověka může dojít jak nepravdivými skutkovými tvrzeními difamačního charakteru, tak zveřejněním nepřípustných hodnotících úsudků o této osobě. Při zkoumání přiměřenosti daného zásahu obecně se totiž rozlišují skutková tvrzení a hodnotící soudy, neboť podmínky kladené na přípustnost každé z těchto kategorií se liší. Skutkové tvrzení se opírá o fakt, objektivně existující realitu, která je zjistitelná pomocí dokazování, pravdivost tvrzení je tedy ověřitelná. V zásadě platí, že uveřejnění pravdivé informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by jeho zveřejnění odporovalo právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Hodnotící soud naopak vyjadřuje subjektivní názor autora, který k danému faktu zaujímá určitý postoj, a to na základě vlastních, tedy subjektivních kritérií. Pravdivost hodnotícího soudu proto nelze dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda forma jeho veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tudíž zda primárním cílem není hanobení a zneuctění dané osoby (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2019,

sp. zn. 25 Cdo 3423/2018). Práva na ochranu osobnosti se mohou domáhat i veřejně činné osoby, byť měřítka posouzení skutkových tvrzení a hodnotících soudů jsou v jejich případech mnohem měkčí ve prospěch původců difamačních výroků. Je to dáno skutečností, že osoba vstoupivší na veřejnou scénu musí počítat s tím, že jako osoba veřejně známá bude pod drobnohledem veřejnosti, která se zajímá o její jak profesní, tak i soukromý život, a současně jej hodnotí. Současně však platí, že prezentace těchto údajů a jejich případná kritika musí souviset s veřejnou činností, kterou daná osoba vykonává, a také, že oprávněnou kritikou veřejně činné osoby není uvádění nepravdivých údajů o této osobě nebo hodnotících soudů z těchto údajů vycházejících (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007). Z judikatury Ústavního soudu dále vyplývá, že při řešení kolize mezi základním právem na svobodu projevu a základním právem na ochranu důstojnosti a cti jednotlivce musí být brána v potaz zejména 1. povaha výroku (tj. zda jde o skutkové tvrzení či hodnotový soud), 2. obsah výroku (např. zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3. forma výroku (zejména nakolik je expresivní, či dokonce vulgární), 4. postavení kritizované osoby (např. zda jde o osobu veřejně činnou, či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou – typicky „hvězdy showbyznysu“), 5. zda se výrok dotýká soukromé či veřejné sféry této kritizované osoby, 6. chování kritizované osoby (např. zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se k ní postavila), 7. kdo výrok pronáší (např. zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.) a 8. kdy tak učiní (např. jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil). Tento výčet však není konečný, neboť v úvahu musí být vždy vzat celkový kontext věci a ve specifických případech mohou být významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě zmíněných kategorií zařadit (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14).

17. V posuzované věci má podle soudu I. stupně předmětný výrok hybridní povahu. Jednak v něm žalovaný tvrdí, že žalobce pro něj pracoval a že žalovaný jej „vyhodil“, což je skutkové tvrzení týkající se ukončení pracovního poměru žalobce, jednak žalovaný uvedl, že k tomu došlo pro „neschopnost“ žalobce, což je hodnotící soud vztahující se ke kvalitě odváděné práce. Námitku žalovaného, že z jeho strany nešlo o úmyslnou dehonestaci, protože žalobce neoznačil za neschopného, ale sdělil pouze, že jej vyhodil pro neschopnost, soud nepokládá za validní, když právě tím, že mělo jít o neschopnost žalobce, bylo řečeno, že žalobce je neschopný.

18. Soud I. stupně odmítl námitku žalovaného, že přiměřené satisfakce se již žalobci dostalo, a proto by přiznání omluvy v tomto řízení bylo duplicitním plněním. K omluvě poskytnuté na základě rozhodnutí v předchozím řízení Ministerstvem financí totiž nemohl přihlížet, protože se žalobci omluvila Česká republika, tedy odlišný subjekt od žalovaného.

19. Namítal-li žalovaný, že předmětný výrok pronesl v domnění, že žalobce vyhodil, protože k tomu dal tehdejšímu [redacted] pokyn, a protože pracovní poměr byl ukončen, měl za to, že se tak skutečně z jeho vůle stalo, z dokazování jednoznačně plyne, že iniciativu k rozvázání pracovního poměru měl žalobce, jenž dne 4. 10. 2000 adresoval vedoucímu [redacted] svůj návrh, aby byla uzavřena dohoda o rozvázání pracovního poměru ke dni 31. 10. 2000, k čemuž také došlo. To, že tento návrh nazval výpovědí a že se v pozdějších mediálních výstupech opakuje, že žalobce dal výpověď, není rozhodující, neboť podstatná z hlediska uplatněného nároku není forma rozvázání pracovního poměru, ale pouze to, zda a na čí popud byl ukončen. Ostatně tyto dva termíny (rozvázání pracovního poměru výpovědí a dohoda) lidé bez právnického vzdělání v běžné mluvě často zaměňují, aniž by to mělo na případné písemné právní jednání vliv. Skutkové zjištění soudu, že návrh na rozvázání pracovního poměru podal žalobce, vyplývá nejen z jeho návrhu ze dne 4. 10. 2000, ale také ze shora uvedených novinových článků, stejně jako z vyjádření K[redacted] B[redacted] ze dne 19. 10. 2000. Lze tedy konstatovat, že tvrzení o vyhození žalobce žalovaným je nepravdivé, ovšem nelze vyloučit, že žalovaný byl skutečně v domnění, že k tomu došlo.

20. Jak shora uvedeno, výslech K B se po provedení listinných důkazů ukázal nadbytečným, když bylo zjištěno, že se již v roce 2000 jasně vyjádřil, že tzv. výpověď podal žalobce a nikoliv . Tato skutečnost byla rovněž opakovaně uváděna v médiích a byla tak veřejně známou. Zde soud I. stupně odkázal na závěry, které Ústavní soud také zaujal v citovaném nálezu sp. zn. , podle nichž je sice třeba vycházet z kontextu výroku a z toho, jaké informace měl jeho autor k dispozici, na druhou stranu to neznamená, že kategorie pravdivosti je čistě subjektivní či zcela závislá na informacích, které má autor daného výroku nahodile k dispozici. Naopak, ještě předtím, než pronese skutkové tvrzení, které je způsobilé zasáhnout do osobnostních práv jiného, by měl vyvinout přiměřené úsilí za účelem zjištění pravdivosti výroku, přičemž míra úsilí, kterou je možno oprávněně požadovat, se liší mj. podle toho, kdo je autorem výroku, a větší nároky je nutno klást např. na politiky nebo na jiné osoby veřejně činné. Z toho plyne, že i pokud by žalovaný takový pokyn vydal a následně byl (mylně) informován, že byl splněn, měl si v roce 2017 nejdříve zjistit fakta, než o žalobci prohlásil, že jej „vyhodil pro neschopnost". Míra jeho úsilí měla odpovídat především tomu, že, byť daný výrok podle závazného názoru Ústavního soudu vynášel jako soukromá osoba, v kontextu celého televizního pořadu vystupoval v pozici a rozhovor byl veden s . Tudíž i kdyby K B jako svědek potvrdil, že žalovaný vydal pokyn k rozvázání pracovního poměru s žalobcem, neměnilo by to nic na závěru, že ověření faktů žalovaným bylo nedostatečné. Ještě více to vynikne v kontextu celého výroku žalovaného, který si sice nebyl vůbec jistý, zda žalobce pracoval v nebo na , přesto kategoricky a veřejně v televizním pořadu z pozice tvrdil, že žalobce byl neschopný, a proto mu byla dána výpověď.

21. Tvrzení o neschopnosti žalobce je však podle soudu I. stupně hodnotícím soudem a nemůže tak podstoupit test pravdivosti. Je pravdou, že skutková zjištění nenasvědčují tvrzené dlouhodobé nespokojenosti žalovaného, ale spíše tomu, že byl s žalobcem spokojen, pročež mu svěřil koordinaci komunikace mezi vládou a parlamentními kluby a o rok později o něm bylo uvažováno jako o novém řediteli . Ostatně i K B považoval pracovní výstupy žalobce za kvalitní. Je představitelné, že tuto pozici žalobce narušily až události související s kauzou O. Jakkoli je tedy tvrzení žalovaného, že neschopnost byla důvodem výpovědi, nepravdivé, rozhodující je, zda označení za neschopného bylo potřebné v daném kontextu použít, nebo zda primárním cílem žalovaného bylo pouze zneuctění žalobce. Při posuzování této otázky přitom nejde vycházet jen z izolovaného výroku, ale je třeba ho vnímat v celém kontextu vyjádření žalovaného. Žalovaný v daném rozhovoru totiž kromě inkriminovaného výroku žalobce označil za ubožáka. Je tedy patrné, že smyslem bylo se o žalobci vyjádřit hanlivě, a předmětný výrok tak nelze vnímat jinak, než že má především difamační charakter a dotýká se profesní cti a vážnosti žalobce.

22. Soud I. stupně nicméně přisvědčil námitce žalovaného, že i žalobce se o něm vyjadřoval značně vulgárně, a to opakovaně, při jeho označování používal výrazy *„soudnost v troskách, nulová sebereflexe … nemá zdaleka nemocné jen nohy … žije v rauši ze sebe sama … nebožák Z, chudák republika"*, *„lže tradičně"*, „ " nebo „ ". Žalobce si tedy tímto způsobem sám poskytl jistou formu satisfakce, což je nutné zohlednit. Nelze ovšem přehlédnout, kde a za jakých okolností byly tyto vzájemné invektivy pronášeny. Na straně žalovaného šlo o televizní pořad „ ", kde žalovaný vystupoval v roli , měl proto větší sledovanost a jeho slovům naslouchalo více lidí, kteří výroky žalovaného navíc museli vnímat jako výroky , než u žalobce, jenž se vyjadřoval v prostředí internetu, kde např. jeho facebookový účet má menší veřejný dosah. Žalobce byl v tu dobu sice členem , a tedy osobou veřejně činnou, u níž jsou kritéria pro závěr o zásahu do jejích osobnostních práv nastavena přísněji, ovšem jeho postavení s postavením nebylo souměřitelné. Soud proto dospěl k závěru, že ani následná dehonestace žalovaného žalobcem, který tím poměrně nevybíravým způsobem reagoval na svou předchozí dehonestaci žalovaným, neeliminuje nárok na přiměřené zadostiučinění. Je ovšem třeba zdůraznit, že má jít o satisfakci přiměřenou, nepřichází tak v úvahu více než satisfakce morální, omluva, kterou ale žalobce požadoval.

23. Námitku promlčení vznesenou žalovaným shledal soud I. stupně rozpornou s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 a § 588 o.z.). V soudní praxi sice obecně platí, že namítá-li někdo promlčení uplatněného práva, dobrým mravům to zásadně neodporuje, neboť institut promlčení přispívá k jistotě v právních vztazích. Uplatnění takové námitky by se nicméně příčilo dobrým mravům, jestliže by výjimečně šlo o výraz zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí lhůty byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4221/2009). Obecně by tedy soud musel dát žalovanému za pravdu, protože k předmětnému výroku došlo dne 16. 11. 2017, žalobce se s ním podle příspěvku na svém facebookovém účtu nejpozději následující den seznámil a žaloba byla podána až dne 14. 12. 2021, takže právo na odčinění nemajetkové újmy se po marném uplynutí tříleté zákonné lhůty promlčelo (§ 612, § 619 a § 629 odst. 1 o.z.). Nicméně v tomto konkrétním případě k promlčení přihlédnout nelze, neboť by se to příčilo dobrým mravům. Žalobce s žalobou neotálel, naopak první žalobu podal již 9. 1. 2018 a svůj spor také vyhrál. Teprve zásahem Ústavního soudu, který dovodil odpovědnost za tvrzenou újmu přímo žalovaného, byla předchozí rozhodnutí zrušena, takže dne 15. 10. 2021 byla první žaloba vůči státu (vedená ve smyslu judikatury, srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne [redacted], sp. zn. [redacted] pouze z tohoto důvodu zamítnuta. Je tak zřejmé, že žalobce aktivně konal, o svá práva se bral, marné uplynutí promlčecí lhůty nezavinil. V daném případě zjevně nelze shledat naplnění smyslu institutu promlčení, naopak by šlo o zneužití práva a zánik nároku jen z toho důvodu by nebyl ospravedlnitelný.

24. Soud I. stupně shrnul, že v řízení byla prokázána jak existence zásahu, který byl objektivně způsobilý vyvolat u žalobce nemajetkovou újmu (výrok samotný byl mezi stranami nesporný), tak protiprávnost zásahu, neboť tím bylo zasaženo do vážnosti a cti žalobce, stejně jako existence příčinné souvislosti mezi tímto zásahem a dotčením osobnostní sféry žalobce. Bylo totiž také prokázáno, že nejenže předmětný výrok neměl pravdivý základ, což si žalovaný předtím dostatečně neověřil, ale že měl především difamační charakter. Proto je podle ust. § 2910 věty první o.z. dána odpovědnost žalovaného za způsobenou nemajetkovou újmu a žalobce má podle ust. § 2951 odst. 2 o.z. nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Soud má s ohledem na zmíněnou svépomocnou satisfakci za to, že přiměřeným zadostiučiněním je v tomto případě pouze satisfakce morální, a to v základní podobě, takže nepožadoval-li žalobce peněžitou náhradu nebo např. veřejnou omluvu v podobném formátu, jako byl pronesen daný výrok, ale omluvu jen soukromým dopisem, jde o prostou lidskou omluvu, která mu náleží.

25. Podle ust. § 142 odst. 2 a § 142a odst. 1 o.s.ř. přiznal soud I. stupně zcela úspěšnému žalobci plnou náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Tomu podle ust. § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) náleží odměna ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 AT náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva, podání žaloby, písemné podání ze dne 21. 4. 2022 a 2 účasti při jednání soudu dne 9. 5. 2022, neboť přesahovalo 2 hodiny), dále podle § 14 odst. 1 písm. a), 3 AT náhrada za 6 půlhodin ztráty času po 100 Kč a cestovné podle ust. § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhl. č. 511/2021 Sb. ve výši 989 Kč (116 km při průměrné spotřebě 8,6 l/100 km) a 21% DPH podle § 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř., celkem 28 607 Kč.

26. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný a soudu I. stupně vytýká, že neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl důkazu výslechem svědka K[redacted] B[redacted]. Žalovaný pověřil K[redacted] B[redacted], aby se žalobcem ukončil pracovní poměr, neboť byl s jeho prací hluboce nespokojen. Následně se žalovanému od K[redacted] B[redacted] dostalo informace, že se tak stalo. Šlo tedy o prokázání rozhodných skutečností, jaké informace měl autor výroku k dispozici, od koho je měl, zda to byl důvěryhodný zdroj a zda byl autor výroku v dobré víře, že je informace pravdivá.

Postupem soudu I. stupně, kterým zamítl návrh žalovaného na výslech tohoto svědka, došlo k porušení zásady přímosti. Přitom šlo o prokázání existence rozumných důvodů na spoléhání se na pravdivost informace, a zda byl žalovaný v dobré víře, že je informace pravdivá. K objasnění rozhodných skutečností, jaké měl a mohl mít žalovaný informace k dispozici, zda to bylo z důvěryhodného zdroje, zda byl žalovaný v dobré víře a neměl důvod nevěřit, že je informace nepravdivá, tedy žádný důkaz proveden nebyl. Jestliže soud I. stupně, aniž by provedl důkaz výslechem K[redacted] B[redacted], věrohodnost jeho výpovědi dopředu hodnotí, jedná se o nepřípustný postup. Navíc svědkův poměr k účastníkům řízení nezakládá nezpůsobilost svědčit.

27. V dalším odvolatel soudu I. stupně vytýká vnitřní rozpornost právního posouzení věci, když sice odkazuje na závazný názor Ústavního soudu, že žalovaný pronášel předmětný výrok jako soukromá osoba, přesto dále několikrát konstatuje, že v kontextu celého televizního pořadu vystupoval v pozici [redacted]. Pokud po provedeném dokazování soud I. stupně dospěl k závěru, že předmětný výrok přednesl žalovaný z pozici [redacted], dochází tím k novým skutkovým zjištěním, než ze kterých vycházel Ústavní soud ve svém nálezu a již z tohoto zásadního důvodu bylo na místě žalobu zamítnout. Navíc žalovanému není zřejmé, z jakých důkazů soud I. stupně vycházel, pokud dospěl k závěru, že pořad „[redacted]“, kde žalovaný vystupoval v roli [redacted], měl větší sledovanost než facebookový účet žalobce, neboť v tomto směru nebylo vedeno žádné dokazování. Dospěl-li soud I. stupně k závěru o kvalitě práce žalobce na základě skutečnosti, že mu tehdejší ředitel personálního odboru [redacted] zvýšil platovou třídu, jedná se o nesprávný skutkový závěr, neboť zvýšení platové třídy se netýká kvality práce zaměstnance, ale pouze jeho pracovní náplně, když kvalita práce je hodnocena prémiovým řádem a takovéto ocenění své práce žalobce ani netvrdí a tím méně dokazuje.

28. Odvolatel soudu I. stupně vytýká i to, že přestože měl za prokázané, že si žalobce poskytl jistou formu satisfakce sám a že se o žalovaném vyjadřoval značně vulgárně, tyto závěry nenašly relevantní reflexi ve výsledku řízení. Soud I. stupně se řádně nevypořádal s tvrzením žalovaného, které bylo prokázáno článkem z webu [redacted], že sám žalobce výrok žalovaného v předmětném pořadu, jeho dopad, jakož i celý předmětný televizní pořad bagatelizuje. Též se řádně nevypořádal s tvrzeními žalovaného o omluvě, kterou žalobce získal jak dopisem, tak zveřejněním na webových stránkách, ani s tím, že sám žalobce tuto omluvu vnímal jako satisfakci, viz článek na [redacted] „[redacted]“, kde žalobce uvádí, že se mu po třech letech soudů dostalo elementární satisfakce.

29. Nakonec odvolatel namítl, že za okolností, kdy sám žalobce veřejně bagatelizoval v řízení tvrzenou újmu na svých osobnostních právech, kdy si poskytl sám několikanásobnou a opakovanou satisfakci, kdy mu již byla omluva poskytnuta, a to nad rámec nárokované povinnosti, nevratnou formou, a sám ji jako satisfakci vnímal, kdy i toto ale zejména předchozí řízení bylo medializováno a žalobce se k jeho průběhu veřejně vyjadřoval, nelze v žádném případě hovořit o odstranění nepřiměřeně tvrdého postihu účastníka zánikem nároku na plnění, omluvy, v důsledku uplynutí promlčecí doby. Pokud soud I. stupně konstatuje, že žalobce aktivně konal a o svá práva se bral, je třeba připomenout, že jestliže žalobce neměl postaveno najisto, koho žalovat a z jakého titulu, je otázkou, proč pasivně nelegitimoval jak Českou republiku, tak žalovaného, eventuálně později z opatrnosti nenavrhl přistoupení žalovaného jako dalšího účastníka řízení.

30. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek po doplněném dokazování změnil tak, že se žaloba zamítá, a žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, event. aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

31. Žalobce se ve vyjádření k odvolání ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že provedení důkazu výslechem K[redacted] B[redacted] bylo nadbytečné, neboť pokud by Ing. K[redacted] B[redacted] vypověděl, že mu žalovaný udělil pokyn k ukončení pracovního poměru se žalobcem výpovědí a že posléze žalovanému potvrdil, že pracovní poměr byl takto ukončen, tj. poskytl mu nepravdivou informaci, nestačilo by to k závěru, že žalovaný předtím, než pronesl předmětný dehonestující výrok,

dostatečným způsobem ověřil jeho pravdivost (zejm. ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. [redacted]), a to mj. v kontextu značné medializace předmětné události.

32. Žalobce nesouhlasí ani s výhradou žalovaného, že soud I. stupně na jednu stranu uvádí, že předmětný výrok byl pronesen žalovaným jako soukromou osobou, avšak v určitých ohledech na něj nahlíží jako na výrok pronesený [redacted]. Soud I. stupně i účastníci řízení jsou totiž vázáni právním názorem vysloveným v nálezu ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], v němž Ústavní soud uzavřel, že předmětný výrok žalovaný pronesl jako soukromá osoba, nicméně tento závěr není v rozporu se skutečností, že v době jeho pronesení byl (a nadále je) [redacted] a že daný výrok byl pronesen v pořadu s názvem „[redacted]“, v důsledku čehož je intenzita vzniklého zásahu do práva žalobce na ochranu jeho osobnosti výrazně vyšší, než kdyby byl pronesen běžným občanem. Za chybné považuje žalobce rovněž tvrzení žalovaného, že soud sice přisvědčil argumentaci žalovaného, že si žalobce poskytl jistou formu satisfakce za předmětný výrok sám, avšak nereflektoval jej nijak ve výsledku řízení. Soud I. stupně jasně deklaroval, že důsledkem předmětné autosatisfakce je skutečnost, že žalobce by nemohl oprávněně požadovat přiměřené zadostiučinění ve formě peněžité náhrady ani ve formě veřejné omluvy v obdobném formátu, jako byl přednesen daný výrok.

33. Co se týká tvrzení žalovaného, že soud I. stupně nevedl dokazování ke zjištění, zda má televizní pořad „[redacted]“ vetší veřejný dosah než facebookový profil žalobce, tato skutečnost je každému racionálně uvažujícímu člověku obecně známá. K tvrzení žalovaného, že žalobce předmětný dehonestující výrok bagatelizuje, sděluje žalobce, že subjektivní názor žalobce na předmětný výrok je irelevantní, nehledě na skutečnost, že zlehčování dehonestujících výroků bývá obvyklou obranou poškozených osob, neboť se posuzuje vždy objektivní způsobilost předmětného výroku zasáhnout do práva žalobce na ochranu cti a vážnosti z pohledu třetích osob, nikoli subjektivní způsobilost posuzovaná z pohledu poškozené osoby. S námitkou, že žalobce již získal omluvu za předmětný výrok od Ministerstva financí, se soud I. stupně vypořádal, když uzavřel, že tato omluva byla učiněna Českou republikou, nikoliv žalovaným. Nemajetková újma způsobená žalobci tedy dosud nebyla žalovaným odčiněna. Rovněž skutečnost, že předmětná omluva byla Českou republikou zveřejněna i na webových stránkách Ministerstva financí, eventuálně ještě je, je zcela irelevantní; žalovaný se žalobci za předmětný výrok nikdy neomluvil.

34. V otázce námitky promlčení se žalobce plně ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že námitka promlčení vznesená žalovaným je v rozporu s dobrými mravy. Žalobce neprodleně po pronesení předmětného výroku žalovaným začal aktivně právně jednat za účelem ochrany své osobnosti, přičemž v rámci právní analýzy subjektu odpovědného za vzniklou nemajetkovou újmu dospěl na základě závěrů ustálené rozhodovací praxe obsažených v rozsudcích Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2878/2012, a ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1638/2007, a v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2016, č. j. 22 Co 207/2016-120, k tomu, že tímto subjektem je Česká republika. Tento zcela logický závěr žalobce byl přitom potvrzen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 5848/2016, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 5. 2019, č. j. 31 C 1/2018-85, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, č. j. 11 Co 369/2019-119, jakož i usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 8. 2020, č. j. 30 Cdo 1877/2020-183. Žalobce je tedy přesvědčen, že právní výklad, který od roku 2017 až do 2. 2. 2021, kdy byl vydán nález Ústavního soudu sp. zn. [redacted], zastával na základě citovaných rozhodnutí, při zohlednění ust. § 13 o.z., podle něhož *„Každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích...“* byl legitimní. Žalobci tak nemůže být kladeno k tíži, že nežaloval kromě České republiky i žalovaného nebo nenavrhl jeho přistoupení do řízení, opačný výklad by byl nepřiměřený a formalistický. V tomto směru žalobce poukazuje na nález ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 76/17, v němž Ústavní soud posuzoval situaci, kdy stěžovatelé tvrdili, že zmeškali uplatnění nároku v promlčecí době, neboť se řídili starší judikaturou, podle které se nároky na náhradu nemajetkové újmy v jiné než peněžité

formě nepromlčovaly, a opačný právní názor byl nastolen až v rozsudku publikovaném sub R 72/2013, tedy až po okamžiku, kdy nárok soudně uplatnili, tudíž je podle jejich přesvědčení námitka promlčení vznesená žalovanou stranou v rozporu s dobrými mravy. Ústavní soud jim dal za pravdu s tím, že mj. uvedl: *„…Tím, že obecné soudy při posuzování námitky promlčení vznesené státem nezohlednily při aplikaci nové judikatury též dobrou víru a právní jistotu stěžovatelů, porušily zásadu předvídatelnosti soudního rozhodování, resp. předvídatelnosti zákona v materiálním smyslu jako jednoho ze základních principů právního státu. V daném případě je třeba k ní přihlédnout tak, aby bylo dosaženo účelu občanského soudního řízení, při respektu k základním právům účastníků sporu, a aby řízení jako celek bylo spravedlivé.“*. Tyto závěry lze aplikovat i na posuzovanou věc, a to tím spíše, že stěžovatelé v případě posuzovaném Ústavním soudem uplatnili své právo pozdě na základě ustálené rozhodovací praxe, aniž by k pozdnímu uplatnění měli relevantní důvod (mohli jej uplatnit dříve), avšak žalobce své právo uplatnil ihned, avšak na základě ustálené rozhodovací praxe pouze proti nesprávnému subjektu.

35. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil a přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení.

36. Na vyjádření žalobce reagoval žalovaný replikou, v níž argumentuje, že skutečnosti, že si žalovaný neověřil informace před tím, než je pronesl, a to i v kontextu značné medializace předmětné události, nebyly konkrétně tvrzeny, natož aby byly prokazovány. Žalovaným navržený důkaz výslechem K[redacted] B[redacted] k tvrzení, jaký konkrétní pokyn obdržel od [redacted] (žalovaného) ve vztahu k personálnímu řešení problematického zaměstnance (žalobce), jaké informace získal žalovaný o způsobu ukončení pracovního poměru, od jakého zdroje a s jakou mírou důvěryhodnosti, má přímou souvislost s tvrzenou důvěryhodností zdroje informací a dobrou vírou žalovaného, když tyto skutečnosti nebyly dosud nijak prokázány, přečemž nemohly být prokázány žádnými novinovými články ani listinami o ukončení pracovního poměru žalobce. V otázce autosatisfakce soud I. stupně nereflektoval další významné okolnosti. Svémoci se nemusí žalobci dostat jen výhradně jeho vlastním jednáním, ale satisfakce je postižené osobě poskytnuta každou formou použité obrany, a to i prostřednictvím třetích osob. Jiným způsobem zadostiučinění ve smyslu ust. § 2951 odst. 2 o.z. totiž může být jakákoli forma satisfakce, která je způsobilá přispět k vyvážení a zmírnění nepříznivých následků neoprávněného zásahu a současně nemá charakter relutárního plnění, viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], kde byly relevantním způsobem do satisfakce žalobce reflektovány výroky třetích osob (včetně např. [redacted]). Soud I. stupně nereflektoval ani skutečnost, že se žalobci dostalo satisfakce samotným původním řízením o ochranu osobnosti, kde byla konstatována protiprávnost zásahu do práv žalobce a omluva byla poskytnuta Českou republikou. Určitá satisfakce byla žalobci poskytnuta i tímto řízením, které je i ze strany žalobce medializováno. K námitce promlčení a rozporu s dobrými mravy žalobce dodal, že Ústavní soud v nálezu ze dne [redacted], sp. zn.: [redacted], shledal, že předmětný výrok neměl potřebnou souvislost s výkonem funkce [redacted] a proto za něj nenesla odpovědnost Česká republika). K (minimálně částečnému) zpochybnění tohoto závěru došlo ze strany soudu I. stupně, který v napadeném rozsudku v části týkající se případné autosatisfakce konstatoval, že na straně žalovaného šlo o televizní pořad, kde žalovaný vystupoval po celou dobu v roli [redacted]. I s ohledem na tyto skutečnosti nelze hovořit o nutnosti odstranění nepřiměřeně tvrdého postihu účastníka zánikem nároku na plnění, omluvy, v důsledku uplynutí promlčecí doby.

37. Při jednání odvolacího soudu žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce sdělil, že uplatňuje nové důkazy čestnými prohlášeními Ing. K[redacted] B[redacted] ze dne 14. 11. 2022, Ing. J[redacted] S[redacted] ze dne 10. 11. 2022, doc. Ing. M[redacted] G[redacted], CSc. ze dne 10. 11. 2022 a Ing. J[redacted] F[redacted] ze dne 10. 11. 2022 a navrhuje, aby byli poslední tři jmenovaní vyslechnuti jako svědci, stejně jako Ing. K[redacted] D[redacted], která byla osobně přítomna jednání, při němž byla uzavřena dohoda o skončení pracovního poměru žalobce u [redacted]. Tyto důkazy má za přípustné zejména proto, že žalovaný nebyl řádně poučen soudem I. stupně podle ust. § 118a a § 119a o.s.ř.

Poučení podle ust. § 118a o.s.ř. se dovolává z důvodu odstranění nouze důkazní k jeho tvrzení, že žalovaný rozhodl, že pracovní poměr žalobce bude ukončen, pověřil tím K[redacted] B[redacted], ten jednal o ukončení pracovního poměru se žalobcem dne 22. 8. 2000 a obsah tohoto jednání byl zveřejněn v [redacted], kdy měl žalobce pronést *„ulehčím to panu* [redacted] *a odejdu sám“*. Poté Ing. B[redacted] informoval žalovaného, že jeho pokyn byl splněn, takže žalovaný se důvodně domníval, že žalobce byl vyhozen. Nadto soud I. stupně zcela změnil pojetí pasivní legitimace, jak ji závazně stanovil Ústavní soud. Podle Ústavního soudu došlo u žalovaného k excesu, proto za předmětný výrok odpovídá sám. Soud I. stupně ovšem uzavřel, že žalovaný vystupoval po celou dobu jako [redacted], což má velký význam pro rozměr autosatisfakce. Pokud totiž žalovaný nebyl v pozici [redacted], ale běžného občana, pak jsou si oba účastníci jako občané rovni a autosatisfakce je úplná a musí dojít k zamítnutí žaloby. Za této situace žalobce namítá nedostatek pasivní legitimace žalovaného, jehož důsledkem rovněž nemůže být nic jiného, než zamítnutí žaloby. Nicméně by mělo být provedeno dokazování, jak to doopravdy všechno bylo, a na základě něho by byl zjištěn úplný skutkový základ pravdy. Není tajemstvím, že v té době se většina [redacted] shodla, že je třeba žalobce vyhodit, a tím byl pověřen Ing. K[redacted] B[redacted]. Byly-li by provedeny všechny důkazy, byla by zjištěna pravda, jak to tehdy opravdu bylo.

38. Žalobce u jednání odvolacího soudu prostřednictvím svého právního zástupce akcentoval, že alobce se celá léta domáhá u soudů všech stupňů prosté omluvy. S poukazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 453/03, z něhož citoval, právní zástupce žalobce upozornil, že právě v této nelehké době je velmi důležité a ve veřejném zájmu, že i [redacted] je povinen se za své difamační výroky omluvit.

39. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou, včas a obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, § 202, § 204 odst. 1, § 205 o.s.ř.), přezkoumal v napadeném rozsahu rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, podle ust. § 212, § 212a odst. 1, 3, 5 o.s.ř.

40. Odvolací soud shledal, že soud I. stupně provedl v řízení potřebné dokazování, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil z nich správné skutečnosti a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. Odvolací soud při svých závěrech o skutkovém stavu věci proto vychází z výsledků dokazování soudu I. stupně, tak jak je ve svém rozhodnutí správně popsal, a pro stručnost na rozhodnutí soudu I. stupně v těchto částech zcela odkazuje. Postupuje tak v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011, podle něhož vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z týchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu I. stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takového rozhodnutí odvolacího soudu ustanovením § 157 odst. 2 o.s.ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (byť i v reakci na námitky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem I. stupně. To je dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, jenž plní roli přezkumné instance a nebuduje svá rozhodnutí „na zelené louce“ a bez vazby na argumentaci soudu I. stupně.

41. Odvolací soud zmítl návrhy na doplnění dokazování čestnými prohlášeními Ing. J[redacted] S[redacted], doc. Ing. M[redacted] G[redacted], CSc., Ing. J[redacted] F[redacted] a Ing. K[redacted] B[redacted] a výslechem svědků Ing. J[redacted] S[redacted], doc. Ing. M[redacted] G[redacted], CSc., Ing. J[redacted] F[redacted] a Ing. K[redacted] D[redacted], uplatněné odvolatelem až v odvolacím řízení, neboť čestná prohlášení sice byla sepsána až po vyhlášení rozsudku soudu I. stupně, nicméně nic nebránilo tomu, aby byly sepsány ještě před jeho vyhlášením, minimálně mohly být před jeho vyhlášením jako důkazy navrženy. Totéž platí o výsleších shora uvedených svědků, které rovněž mohly a měly být navrženy před vyhlášením rozsudku soudu I. stupně. Ve všech případech se tedy jedná o tzv. nepřípustné novoty ve smyslu ust. § 205a o.s.ř.

42. Soud I. stupně zjištěný skutkový stav správně posoudil podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., účinného od 1. 1. 2014, neboť k posuzovanému jednání došlo za jeho účinnosti.

43. Podle ust. § 81 odst. 1 o.z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

44. Podle ust. § 81 odst. 2 o.z. ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

45. Podle ust. § 2910 o.z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

46. Podle ust. § 2951 odst. 2 o.z. nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

47. Soud I. stupně vycházel ze správných teoretických východisek, které přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem vyložil v odst. 23. a 24. napadeného rozsudku, na které odvolací soud pro stručnost rovněž odkazuje.

48. Odvolací soud shledal napadený rozsudek věcně správným a podrobně a přesvědčivě odůvodněným. S jeho závěry se odvolací soud, s jednou výjimkou, která nemá na jeho věcnou správnost žádný vliv, ztotožňuje. Jediné, v čem se odvolací soud se soudem I. stupně rozchází, je hodnocení povahy posuzovaného výroku, který odvolací soud nepovažuje za výrok hybridní, ale za skutkové tvrzení, když jeho část „pro neschopnost“ nepovažuje za pracovní hodnocení žalobce, ale za důvod, pro který měl být „vyhozen“.

49. Odvolací soud se plně ztotožňuje s důvody, pro které soud I. stupně neprovedl výslech svědka Ing. K[redacted] B[redacted]. Také odvolací soud je přesvědčen, že výslech tohoto svědka byl pro rozhodnutí ve věci právně bezvýznamný. Ať by totiž uvedený svědek vypověděl jakkoliv, tedy potvrdil nebo pořel, že podal žalovanému mylnou informaci o tom, že byl žalobce „vyhozen“, tj, že s ním byl ukončen pracovní poměr výpovědí ze strany zaměstnavatele, či spíše okamžitým ukončením pracovního poměru (viz termín „vyhozen“), nemohlo by to nic změnit na závěru, že v roce 2017, kdy byl posuzovaný výrok pronesen a kdy celá kauza proběhla i v médiích, si žalovany nezjistil dostatečné informace pro takto kategorický a výrazně dehonestující výrok, který byl způsobilý velmi negativně zasáhnout do profesního i soukromého života žalobce.

50. K námitkám týkajícím se věcné pasivné legitimace žalovaného považuje odvolací soud za nutné uvést následující: Je naprosto zřejmé, a tak to také explicitně a velmi jasně a srozumitelně vyložil Ústavní soud v nálezu ze dne [redacted], sp. zn. [redacted], že žalovaný byl a je [redacted] a že i v televizním pořadu „[redacted]“ logicky vystupoval jako její [redacted]. Tuto skutečnost nezpochybnil ani Ústavní soud ani nikdo jiný, ani ji zpochybnit nelze. Podstata otázky věcné pasivní legitimace žalovaného v tomto sporu spočívá v tom, že podle závěru Ústavního soudu je posuzovaný výrok žalovanému přičitatlený nikoliv jako [redacted], ale jako občanu, tedy nese za něj občanskoprávní odpovědnost jako fyzická osoba – občan sám, a to proto, že onen výrok nesouvisel s jeho [redacted] funkcí, a dokonce se týkal doby, kdy ani [redacted] nebyl, byl [redacted]. Jakékoliv úvahy právního zástupce žalovaného o tom, že snad soud I. stupně „naboural“ tezi Ústavního soudu o věcné pasivní legitimaci, včetně námitky jejího nedostatku, jsou tak zcestné.

51. Nelze ani přisvědčit argumentaci právního zástupce žalovaného, jejíž podstatou je požadavek, aby soud prováděl dokazování a z něho zjišťoval „pravdu, jak to bylo doopravdy“. Toto řízení je řízením sporným, jehož podstatou je, že odpovědnost za tvrzení a jejich prokázání leží na účastnících řízení. Z toho vyplývá, že soud nezjišťuje „skutečný“ stav, tedy „jak to bylo doopravdy“, ale stav „skutkový“, který vyplyne z toho, jak účastníci unesou své břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Civilní proces není ovládán zásadou vyšetřovací, kdy soud zjišťuje „skutečný stav“ a odpovědnost za jeho zjištění leží na soudu, ale zásadou projednací, která znamená, že

procesní odpovědnost za zjištění „skutkového stavu“ leží na účastnících řízení. Důsledkem zásady projednací je i to, že předmětem dokazování mohou být jen skutečnosti, které byly tvrzeny. Skutečnosti, které tvrzeny nebyly, předmětem dokazování být nemohou, nejprve je nutno určitou skutečnost tvrdit a teprve poté ji lze prokazovat. Jinými slovy, nesplnil-li účastník povinnost tvrzení, nemohl splnit ani povinnost důkazní. Postup, kterým by soud prováděl důkazy a z nich sám zjišťoval skutečnosti, které byl povinen tvrdit účastník, je nepřípustný. V posuzovaném případě tedy bylo povinností žalovaného, pokud se tím hodlal bránit, tvrdit, „jak to doopravdy bylo“, a ke svým tvrzením navrhovat důkazy. Opačný postup, kterého se dožadoval právní zástupce žalovaného, je, jak je vyloženo shora, nepřípustný.

52. Nedůvodnou je rovněž námitka žalovaného, že se soud I. stupně nevypořádal s tím, že si žalobce satisfakci částečně zajistil sám. S touto otázkou se soud I. stupně vypořádal, a právě proto, že si žalobce satisfakci částečně zajistil sám, dopěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním může být toliko prostá omluva soukromým dopisem na soukromou adresu, nikoliv např. omluva veřejná či relutární satisfakce, tedy naprosté minimum. S tím souvisí, rovněž nedůvodná, námitka, že se žalobci dostalo satisfakce v podobě omluvy od Ministerstva financí ČR, který ji rovněž zveřejnil na svých webových stránkách, neboť se jednalo o omluvu od subjektu odlišného od žalovaného.

53. Lichou shledal odvolací soud rovněž námitku žalovaného, že žalobce sám svými veřejnými výroky předmětný televizní pořad bagatelizuje, neboť jednak jde o obvyklou obrannou reakci osoby postižené dehonestujícím výrokem a jednak při posuzování občanskoprávní odpovědnosti za takový výrok je rozhodná jeho objektivní způsobilost zasáhnout do osobnostních práv člověka.

54. Jde-li o námitku, že nebylo prokázáno, že televizní pořad „[redacted]“ měl větší sledovanost než facebookový účet žalobce, jde o notorietu, kterou není třeba prokazovat. I z tohoto důvodu, stejně jako s přihlédnutím k rozdílnému postavení obou účastníků, lze uzavřít, že plnou satisfakci si žalobce svými výroky, byť značně vulgárními, zajistit nemohl.

55. Odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně i ohledně toho, jak se vypořádal s námitkou promlčení vznesenou žalovaným. V této souvislosti žalobce přiléhavě poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. 76/17, který je na posuzovanou věc aplikovatelný. Nelze přičítat k tíži žalobce, že ačkoliv se soudy všech tří stupňů shodly na tom, že za posuzovaný výrok nese odpovědnost Česká republika, když je přičitatelný žalovanému jako jejímu [redacted], Ústavní soud tento názor nakonec zvrátil.

56. Vytýká-li odvolatel soudu I. stupně nesprávný skutkový závěr o kvalitě práce žalobce na [redacted], jde o námitku irelevantní za situace, kdy bylo prokázáno, že žalobce nebyl z [redacted] „vyhozen“ pro „neschopnost“, ale že k rozvázání jeho pracovního poměru došlo dohodou z jeho podnětu, a to z důvodu ztráty důvěry v čestnost, statečnost, pravdomluvnost a otevřený postoj žalovaného jako tehdejšího [redacted] ve vztahu ke kauze O[redacted].

57. Zcela nepřípadnou je též námitka odvolatele vytýkající soudu I. stupně, že mu neposkytl řádné poučení podle ust. § 118a a § 119a o.s.ř. Poučení podle ust. § 118a o.s.ř. se totiž poskytuje pouze tehdy, pokud to procesní situace vyžaduje, tedy pokud se účastník ocitl v nouzi tvrzení nebo nouzi důkazní a měl by proto prohrát spor. Taková situace v tomto řízení nenastala. Poučení podle ust. § 119a o.s.ř. účastníkům poskytnuto bylo, dokonce nejen pouhým odkazem na uvedené zákonné ustanovení, což je v případě tohoto poučení dostatečné, ale doslovnou citací celého jeho znění (viz str. 18 záznamu o jednání ze dne 9. 5. 2022, č.l. 146 p.v. spisu).

58. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve věcném výroku I. podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

59. V závislém nákladovém výroku II. odvolací soud napadený rozsudek podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil pouze ve výši přiznaných nákladů řízení, neboť soud I. stupně při určení jejich výše vycházel nesprávně z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. a) AT, ačkoliv předmětem tohoto řízení je nárok z titulu ochrany osobnosti bez návrhu na náhradu nemajetkové

újmy, tudíž je nutno vycházet z tarifní hodnoty 35 000 Kč podle ust. § 9 odst. 3 písm. d) AT. Žalobci tak po právu náleží odměna advokáta za 6 úkonů právní služby po 2 500 Kč podle ust. § 7 bodu 5. AT, 6 režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 4 AT, náhrada za 6 půlhodin ztráty času po 100 Kč podle ust. § 14 odst. 3 AT, cestovné ve výši 989 Kč a 21% DPH ve výši 3 861,69 Kč, celkem (po zaokrouhlení 22 251 Kč. Ve zbývajícím rozsahu odvolací soud nákladový výrok II. podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

60. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud za použití ust. § 224 odst. 1 o.s. ř. podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal v něm úspěšnému žalobci jejich náhradu v celkové výši 6 776 Kč za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání ze dne 22. 7. 2022 a účast u jednání odvolacího soudu dne 16. 11. 2022) po 2 500 Kč podle ust. § 9 odst. 3 písm. d) AT, 2 režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 AT a 21% DPH ve výši 1 176 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.

61. Náklady odvolacího řízení je žalovaný povinen zaplatit v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 16. listopadu 2022

JUDr. Hana Lojkásková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Řáhová